

Introducere

**POVEȘTI
PERSANE
și
SUD-AFRICANE**

Traducere:
Gabriel Mălăescu

*Doi prieteni pe un câmp mulțumii pot dormi,
Doi regi într-un regat în pace nu pot dormi.
Cât pământul se întinde și copiii zburdă fericiți,
Șomacii uor fi mereu de pisici stăpâniți.*

Editura MondoRo
București, 2017

H.J.

Cuprins

Introducere / 5

POVEȘTI PERSANE / 7

Șoarecele și pisica / 8

Fiul negustorului de săpun / 16

Comoara regelui / 24

Regele și pescarul / 32

POVEȘTI SUD-AFRICANE / 35

Mesajul pierdut / 36

Scripca maimuței / 37

Tigrul, Berbecul și Șacalul / 41

Șacalul și Lupul / 43

Răsplata lumii / 45

Trădarea crocodilului / 48

Povestea unui zăgaz / 54

Dansul apei sau izbânda Iepurelui / 58

Elefantul și Țestoasa / 61

Omul alb și Șarpele / 64

Țestoasele la vânătoare de struți / 66

Judecata Babuinului / 67

Armăsarul zebra / 69

Când leul putea zbura / 70

Leul care s-a prefăcut în femeie / 71

Libris.RO

Introducere

Respect pentru oameni și cărți

Persa are un felicitat de-a doua mână din această carte - și multe altele ca să - și în loc ascultate cu mirare de pășii și lălele, din acea țară, care auzind, se închinău de-a doua mână în loc de bandă și lălele, unde sune înmormăntat la conștientă țării în zori roșii și pînă pe-a doua de-a doua prin înțelesul răsăritului nopții.

În țară în care soarele scrie ca un loc de-a doua mână albastră, iar nutreți se oglindesc în lacurile roșii. Un țară în care ochii țării scrie pînă în, pe malul râului, și oameni ași de soare, cu ochi căpni, se îndreaptă cu țară și se mână cu aceeași rezoluție. Credința în Ghool, sau bădănu din deșert, este încă bine înmormăntată în Persia, ceea ce explică de-a doua mână titlul poveștii „Fulul vânturilor de apă”. Celelalte povești așurate în acest volum sunt pînă în mână favorabile dar „Fisica și soarele” este, probabil, cea mai cunoscută din țară.

Doi păreți pe un covor multumiri pot dormi.
Doi regi într-un regat în pace nu pot dormi.
Căi pădurea se îndreaptă și copiii zburdă fericiți.
Șoarecii nu fi mureau de pisici stăpînii.

POVEȘTI PERSANE

— Ei, soarelui, acum îmi mai ține capul!

Șoarecele și pisica

După cum a fost voia Cerului, a trăit odată în orașul persan Kerman o pisică precum balaurii – o mătă cu ochi ageri, care vâna ca un leu; o mătă cu ochi care fermecau, cu mustăți lungi și dinți ascuțiți. Trupul ei era ca o tobă, blana ei cea frumoasă era precum cea a hermelinei¹.

Nimeni nu era mai fericit decât această pisică – nici mireasa proaspăt căsătorită, nici hangiul primitiv când se uită împrejur la chipurile zâmbitoare ale oaspeților săi.

Pisica aceasta trăia printre prieteni, buni tovarăși ai farfuriei, ai ceștii și ai câinii de lapte din curte și ai cinei atunci când se întindea fața de masă.

Băgând de seamă că pivnița este deschisă, într-o zi, pisica a alergat veselă înăuntru ca să vadă dacă prinde vreun șoarece și s-a ascuns după o carafă plină cu vin. În clipa aceea un șoarece a ieșit în fugă dintr-o gaură din perete, s-a urcat iute pe carafă și, băgând capul în ea, a băut atât de îndelung și cu atâta poftă, că s-a îmbătat, vorbea prostii și își închipuia că era curajos precum un leu.

— Unde e pisica? striga el. Să vină să îi tai capul. I-l tai de parcă am fi pe câmpul de luptă. O pisică ar păți-o mai rău decât orice câine care mi-ar tăia calea.

Pisica scrâșnea din dinți mânioasă în vreme ce asculta acestea. Mai iute decât o puteai urma cu privirea, ea a sărit, a pus labele pe șoarece și a spus:

— Ei, șoricelule, acum îmi mai tai capul?

¹ *Hermelină* – Animal carnivor cu blană prețioasă, asemănător cu nevăstuica.

— Sunt sluga ta, a răspuns șoarecele, iartă-mi păcatul. Eram beat. Sunt robul tău; un rob care merită să fie pus la jug.

— Mai lasă minciunile, a răspuns pisica. S-a mai văzut vreodată așa un mincinos? Am auzit tot ce ai spus și vei plăti cu viața pentru păcatul tău. Îți voi face viața mai amărâtă decât cea a unui câine mort.

Așa că pisica a omorât și a mâncat șoarecele, dar după aceea, părăndu-i rău pentru ce făcuse, a alergat la moschee și și-a trecut labele peste chip, și-a turnat apă în palme și s-a uns așa cum îi văzuse pe credincioși că fac la orele de rugăciune.

Atunci a început să recite frumosul pasaj închinat lui Allah din Cartea Sfântă a persanilor și să se spovedească astfel:

— M-am căit și nu voi mai sfâșia vreodată trupul unui șoarece cu dinții mei. Voi da pâine sărmanilor. Iartă-mi păcatul, o, Mare Iertător, pentru că am venit la tine copleșit de tristețe.

A repetat acestea de atât de multe ori și cu atâta simțământ, că a început într-adevăr să creadă ce spunea, iar la sfârșit a suspinat îndurerat.

Un șoricel s-a întâmplat să se afle după *minbar*² și, auzind rugăciunile pisicii, a dus iute fericita și nemaipomenita veste celorlalți șoareci. Dintr-o suflare, el le-a povestit cum pisica devenise un adevărat musulman; cum o văzuse în moschee plângând și jelindu-se și spunând:

„Ah, Făcătorule, ia-mi păcatul, pentru că am păcătuit ca un prost!”

² *Minbar* – Amvon sau loc înălțat într-o moschee, unde preotul urcă pentru a oferi predici.

Apoi șoarecele le-a povestit cum pisica a luat un șirag de mătânie și cum a meditat cu pioșenie precum un adevărat pocăit.

Șoarecii au început să sărbătorească la auzul acestei vești, pentru că erau foarte bucuroși. Șapte șoareci aleși, fiecare staroste al satului, s-au ridicat și au mulțumit Cerului că pisica intrase în sfârșit în rândul credincioșilor.

Toți au dansat și au strigat „Ha! Ha! Hu! Hu!” și au băut vin alb și vin roșu până ce i-a cuprins veselia. Doi sunau din clopoței, doi din geamparale și doi cântau cu vocea. Unul ducea în spate o tavă încărcată cu bunătăți, ca toți să se servească din ea; unul fuma pipă; altul făcea pe măscăriciul; alții cântau tot felul de melodii la tot felul de instrumente.

La câteva zile după această sărbătoare, regele șoarecilor le-a spus:

— Ah, prieteni, să aduceți cu toți daruri scumpe, potrivite pentru pisică!

Atunci șoarecii s-au împrăștiat în căutare de daruri și s-au întors în scurt timp, fiecare aducând ceva demn de a fi dat chiar și unui nobil.

Unul a adus o sticlă de vin; altul o strachină plină cu stafide; alții au venit cu alune sărate și semințe de pepene, bucăți de brânză, zahăr candel, fistic, prăjiturele, sticle de suc de lămâie, șaluri indiene, pălării, mantii și multe altele.

Sfioși, au dus darurile înaintea Regelui Pisicilor. Ajunși lângă el, făceau plecăciuni umile, atingând pământul cu frunțile și, slăvindu-l, spuneau:

— Ah, stăpâne, mântuitorul vieților tuturor, ți-am adus daruri demne de rangul tău. Te rugăm să le primești.

Atunci pisica și-a spus:

„Sunt răsplătit pentru că am devenit un musulman pios. Deși am îndurat mult de foame, ziua aceasta este

îmbelșugată. Nu am încălcat postul prea multe zile. E limpede că Allah este mulțumit.”

Atunci s-a întors către șoareci și i-a îndemnat să vină mai aproape, numindu-i prietenii lui. Iar ei au înaintat tremurând. Erau atât de temători, că nici nu știau ce fac. Când au fost destul de aproape, pisica s-a aruncat asupra lor.

A prins cinci șoareci, fiecare starostele unui sat; doi cu labele din față, doi cu cele din spate și unul în gură. Ceilalți șoareci abia au scăpat cu viață.

Luându-l pe unul din frații lor omorâți, au dus repede trista veste șoarecilor, spunând:

— De ce mai stați, șoarecilor? Aruncați-vă cenușă în cap, tinerilor, pentru că pisica cea crudă a apucat pe nepusă masă cinci dintre tovarășii noștri și i-a omorât.

Apoi, vreme de cinci zile, și-au sfâșiat hainele, așa cum fac cei ce bocesc, și și-au aruncat cenușă în cap. Apoi au spus:

— Trebuie să mergem să îi spunem regelui nostru tot ce au pățit șoarecii. Trebuie să afle despre această nenorocire.

La care s-au ridicat și au pornit cu mare tristețe; unul bătând tobele acoperite, altul trăgând clopotul; toți având șaluri în jurul gâturilor; lacrimile curgându-le șiroaie mici de-a lungul mustăților.

Ajunși la locul în care regele stătea pe tronul lui, șoarecii i s-au închinat, spunând:

— Stăpâne, noi suntem spuși iar tu ești rege. Află că pisica ne-a tratat cu cruzime de când a devenit adept pios al lui Mahomed. Astfel, înainte de a se pocăi, prindea câte unul dintre noi la un an, acum, că este musulman, pofta i-a crescut atât de tare, că se satură numai cu cinci șoareci odată.

La acestea, regele s-a înfuriat atât de rău, că părea o oală ce dădea în clocot. Dar trimișilor șoarecilor le-a vorbit foarte

Mesajul pierdut

Furnica a avut, din vremuri de mult uitate, mulți dușmani și pentru că este mică și stricătoare, neamurile ei au fost de multe ori nimicite. Nu doar cele mai multe păsări îi erau dușmani, dar Furnicarul trăia aproape numai hrănindu-se cu furnici, iar Miriapodul le încolțea de fiecare dată și oriunde le întâlnea.

Așa că acum erau printre ele câteva care credeau că ar fi bine să țină un sfat și să vadă dacă nu se pot înțelege să se retragă într-un loc sigur când sunt atacate de păsări și animale prădătoare.

Dar la adunare părerile lor au fost foarte diferite și nu au ajuns la nicio hotărâre.

Acolo erau Furnica Roșie, Furnica de Orez, Furnica Neagră, Furnica cu Coadă, Furnica Cenușie, Furnica Strălucitoare și multe alte soiuri. Sfatul a fost un adevărat talmeș-balmeș, care a ținut multă vreme și care nu a dus la nimic.

O parte din ele voia ca toate să intre într-o gaură mică în pământ și să trăiască acolo; o altă parte voia să aibă o casă mare și zdravănă construită pe pământ, unde nimeni altcineva decât o furnică să nu poată intra; o alta voia să locuiască în copaci, ca să scape de Furnicari, uitând pe de-a întregul că acolo ar fi fost la mila păsărilor; altă parte părea a înclina spre a avea aripi și a zbura.

Și, după cum am spus, discuția aceasta nu a dus la nimic și fiecare parte a hotărât să facă în felul ei.

O unire mai mare decât cea care exista în fiecare grup separat nu se putea vedea nicăieri în lume; fiecare avea

sarcinile ei, fiecare își făcea munca bine și la timp. Și toate lucrau împreună în același fel. Dintre ele au ales un rege – adică unele dintre grupuri au făcut-o – și și-au împărțit treaba, ca ea să meargă pe cât de ușor se putea.

Dar fiecare o făcea în felul ei și niciunul dintre ele nu s-a gândit să se apere de atacul păsărilor sau al Furnicarului.

Furnicile Roșii și-au construit casa pe pământ și trăiau în ea, dar Furnicarul a dărâmat într-o clipă ceea ce le costase multe zile de muncă prețioasă. Furnicile de Orez trăiau sub pământ, dar nici lor nu le era mai bine. Pentru că de câte ori ieșeau, Furnicarul le vizita și le prindea cu grămada. Furnicile cu Coadă au fugit în copaci, dar acolo, de multe ori, Miriapodul le aștepta, iar păsările le înfulecau. Furnicile Cenușii au vrut să scape de nimicire alergând iute, dar nici asta nu le-a fost de ajutor, pentru că Șopârla, Păianjenul Vânător și păsările alergau mult mai iute ca ele.

Când Regele Gâzelor a auzit că nu au ajuns la nicio înțelegere, el le-a trimis taina unirii și mesajul muncii împreună. Dar, din nefericire, el l-a ales drept sol pe Gândac și acesta încă nu a ajuns la Furnici, așa că ele sunt și astăzi întruparea discordiei și, ca urmare, prada dușmanilor.